

nástupnické právo bylo však vkladem vlastnického práva žalovaného porušeno. Nelze ovšem přisvědčiti odvolacímu soudu, že dědička nabyla jen práva požívacího a že vlastníci se nestala; naopak Růžena B-ová opět provdaná Z-ová stala se vlastníci pozůstalostní polovice nemovitostí a zůstala vlastníci druhé polovice, ale její právo vlastnické bylo omezeno tak, že samovolně podstatou věci nakládati nesmí a že přísluší jí jen práva a povinnosti poživatelky (§§ 509, 511—513 obč. zák.). Fiduciářka nebyla tedy oprávněna z nemovitostí, substitučním závazkem zatížených, zciziti neoddělenou polovici, a ježto tak přece učinila, jest zcizení to neplatné. Netřeba se zabývati otázkou, zda by byla mohla fiduciářka onu polovici zciziti se zachováním substitučního závazku, neboť tak neučinila; zákaz zcizení pojatý do odstavce devátého cit. not. spisu, nenahrazuje zachování substitučních práv, zejména když žalovaný podle zmíněného odstavce byl by povinen převzatou polovici postoupiti některému z dětí jen proti výměnku nebo přiměřené výplatě, a když tato polovice byla již zatížena dvěma značně vysokými pohledávkami věřitelů žalovaného Josefa Z-a. Knihovní soud neměl ovšem vzhledem k fideikomisární substituci, z pozemkové knihy zřejmé, povolit vklad vlastnického práva pro žalovaného, nemaje souhlasu substitutů, ani schválení poručenského soudu ohledně nezletilců. Ale právě tato okolnost názorně ukazuje, že nelze v cestě sporu odepřít ochrany takovým porušeným substitučním právům, zejména když substituti — jako v tomto případě — o povoleném vkladu vlastnického práva nového spoluvlastníka nebyli řádně vyrozuměni, takže by se lehce mohlo státi, že by vlastnický podíl žalovaného přešel do rukou třetího singulárního právního nástupce, který by byl bezelstným, že by se proti němu žaloba o výmaz neplatného vkladu podle §u 64 knih. zák. promlčela a že by fideikomisární substituti o své nástupnické právo přišli. V tomto případě ovšem předpis §u 64 knih. zák. nepřichází v úvahu (jak se odvolací soud domníval), protože žalovaný z neplatného vkladu přímo knihovního práva nabyl (§ 62 knih. zák.).

Čís. 3922.

Zákon o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.

Zaměstnavatel není oprávněn započísti obchodnímu pomocníku do služebních požitků to, co obchodní pomocník pobíral za nemoci z důvodu veřejnoprávního pojištění, při čemž jest lhostejno, zda pojišťovací příspěvky platil zaměstnavatel či zaměstnanec.

(Rozh. ze dne 28. května 1924, Rv II 142/24.)

Žalobce byl továrním mistrem v závodu žalované. Byv předčasně propuštěn, domáhal se služebních požitků za dobu výpovědní a vyplacení peníze, jež si byla žalovaná srazila ve výši podpory, již pobíral žalobce za své nemoci z důvodu veřejnoprávního pojištění. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl a uvedl v otázce, o níž tu jde,

v d ů v o d e c h: Pokud se týče nároku na vrácení nemocenské podpory 624 Kč, jest směrodatným § 8 odstavec druhý zákona o obch. pom., dle něhož to, co zaměstnanec pobíral po dobu svého zaneprázdnění na základě veřejnoprávního pojištění, na jeho peněžité požitky zaúčtováno býti nesmí. Dle tohoto ustanovení zdá se tato část žalobního nároku býti ospravedlněna. Žalobce obdržel — jak z oboustranného přednesu stran jde na jevo — od žalované po dobu své nemoci od 5. do 17. února a od 11. do 21. dubna 1923 nezkráceně požitky jemu příslušící tak, jak kdyby byl pracoval. Mimo to však obdržel též nemocenskou podporu 624 Kč od nemocenské pokladny. Tato podpora byla mu však žalovanou vzhledem k tomu, že obdržel po dobu nemoci plně své požitky a nemocenských příspěvků neplatil, z jeho peněžitých požitků sražena. Okolnost, že žalobce nemocenských příspěvků neplatil, žalobce sám připustil. Ustanovení §u 8 odstavec druhý zákona o obch. pom. může, ačkoliv to tam výslovně obsaženo není, míti jen ten smysl, že obnosy tam uvedené, k nimž náleží i nemocenská podpora, zaměstnanci nesmí býti zkráceny, pokud se týče z jeho peněžitých požitků sraženy, když zaměstnanec pojišťovací příspěvky platí, poněvadž mu tímto způsobem mají býti nahrazeny výlohy, povstalé mu placením pojišťovacích příspěvků. Neplatí-li tedy zaměstnanec — jako v tomto případě žalobce — pojišťovacích příspěvků, nemá s nemocenským pojištěním žádných výloh a jest ospravedlněno, že se mu, když po dobu své nemoci své plně peněžité požitky obdrží, nemocenská podpora z jeho peněžitých požitků srazí, poněvadž by jinak po dobu své nemoci neporovnatelně byl lépe na tom, než zaměstnanec, jenž musel platiti pojišťovací příspěvky. O d v o l a c í s o u d zrušil usnesením ze dne 16. listopadu 1923 napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y: Žalobcovo odvolání jest odůvodněno, pokud se obrací proti tomu, že napadeným rozsudkem byl zamítnut též jeho nárok na náhradu nemocenské podpory 624 Kč. V tomto směru nelze přisvědčiti právnímu názoru procesního soudu, neboť podle jasného doslovu §u 8 odstavec druhý zákona o obchodních pomocnících nesmějí býti částky, jež zaměstnanec po dobu své nemoci pobírá z důvodu veřejnoprávního pojištění, započteny v peněžité požitky, aniž jest při tom činěn rozdíl, zda zaměstnanec pojišťovací příspěvky též zaplatil. Podle §u 40 zák. o obch. pom. nemůže býti právo, příslušející zaměstnanci z uvedeného zákonného ustanovení, služební smlouvou ani zrušeno ani omezeno. Žalovaná však již uvedla okolnosti, z nichž by bylo lze seznati, že se žalobce vzdal příspěvků nemocenské pokladny nikoliv ve služební smlouvě, nýbrž dodatečně dobrovolně. O tom nabídl žalovaná též důkaz svědkem a výsledkem stran a podle průvodního usnesení byl onen důkaz též připuštěn, nikoliv však proveden. Poněvadž však okolnost, zda se žalobce a za jakých okolností vzdal nemocenské podpory, jest závažnou pro rozhodnutí tohoto sporného bodu, musil býti rozsudek podle §u 496 čís. 2 c. ř. s. zrušen a věc vrácena procesnímu soudu k doplnění v uvedeném smyslu. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e na to uznal žalovanou povinnou vyplatiti žalobci sražený peníz. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka uplatňuje nesprávné posouzení právní, které spatřuje v tom, že odvolací soud nezodpověděl správně právní otázku, zda se smí zřízenec, jehož služební poměr musí býti posuzován podle předpisů zákona o obchodních pomocnících, vzdáti nároku na nemocenskou podporu čili nic, zda se smí dohodnouti se zaměstnavatelem, že mu bude platiti po celou dobu jeho nemoce celou mzdu, a že si za to smí ponechávati od nemocenské pokladny nemocenskou podporu zaměstnancovu. Dovolatelka tvrdí, že žalobce věděl, že mu patří po dobu nemoce nemocenská podpora, ale že mu nepatří mzda. Nebyl tedy podle dovolatelky v omylu, v tom byla, ač-li může běžeti o omyl, dovolatelka, a žalobce, pobíraje mzdu i za nemoce, využítkoval tohoto dovolatelčina omylu ve svůj prospěch a tím se obohatil na dovolatelčiny útraty, což jest jednáním, přičicím se dobrým mravům. Nelze schváliti tento právní názor dovolatelky. Právní názor, vyslovený ve zrušovacím usnesení odvolacího soudu ze dne 16. listopadu 1923, jest správným. Podle §u 8 odstavec druhý zákona o obchodních pomocnících nesmějí býti částky, které zaměstnanec pobírá v době zaneprázdnění v tomto předpisu uvedeného (nemoc, nehoda) na základě veřejnoprávního pojištění započítávány do jeho příjmů, a vztahuje se tato úplata na veškeré služební příjmy zaměstnancovy. Tento předpis je dle §u 40 cit. zákona předpisem donucovacím, proto nemůže býti služební smlouvou ani zrušen, ani obmezen. Domnívá-li se dovolatelka, že jednala jenom z uznalosti, ale nejsouc k tomu povinna, když vyplácela žalobci po dobu jeho nemoce celou mzdu, jest na omylu, jako je na omylu, domnívá-li se, že placení celé mzdy ji opravňovalo, aby si zadržela žalobcovu nemocenskou podporu, neboť jejímu právnímu názoru nesvědčí shora citované předpisy. Byl tedy žalobce oprávněn z důvodu §u 1431 obč. zák. domáhati se zaplacení toho, co si dal z právního omylu vlastního dovolatelkou ze svých příjmů sraziti.

Čís. 3923.

Zaměstnanci na zabraném majetku jsou povinni (§ 6 zákona ze dne 12. února 1920, čís. 118 sb. z. a n.) sdělití závady ve správě majetku pouze dotazujícím se osobám dozorčím.

Zákon o statkových úřednících ze dne 13. ledna 1914, čís. 9 ř. zák.

Pozbyl-li zaměstnavatel důvěry k zaměstnanci, jest oprávněn propustiti ho bez zavedení kárného řízení.

(Rozh. ze dne 28. května 1924, Rv II 298/24.)

Majitel zabraného velkostatku propustil ze služby svého důchodního, ježto na něho udal u Státního pozemkového úřadu, že na panství špatně hospodaří. Žalobu propuštěného na majitele panství, že se propuštění prohlašuje nepřipustným a že jest žalovaný povinen ponechat žalobce nadále ve službách a platiti mu služební požitky, o b a n i ž š í